

veghelyen is csak annyit állapít meg, hogy ez „már nem vicces [...] ezt a részt már törölhetik, ez nem kell.”

A kispróza-jelleg azonban számomra kérdőjeles marad. Tóth szövegei rendkívül elliptikusak, ugyanakkor nagyon aprólékos és részletező eljárások uralják a poétikát, de soha nem a történetmondásra irányul a részletezés. Az elbeszélők arcának megvonása, valamint a leíró jellegű és mégis nagyon kihagyásos szövegszerkesztés gyakran erősen lírai megszólalásmódot eredményez. A *Holdvilágképűek*ben nem a betegek és történeteik, hanem a betegségek létmódjai jutnak fő szerephez. Tünetleírásokkal, állapotváltozásokkal, a betegség által formált új testhez való alkalmazkodás beható és pontos ábrázolásaival találkozunk egy olyan szövegvilágban, amely egészen új perspektívából igyekszik a betegség és a test viszonyát bemutatni.

